

Acuzația falsă și calomnia (partea 1)

Acuzația falsă și calomnia sunt tovarășe. Acuzația falsă este minciuna iar calomnia este efectul acesteia. Ambele sunt de la diavol: *"Voi aveți de tată pe diavolul, și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost un ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii"*(Ioan 8:44). Tot ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre acuzația falsă și calomnie trebuie păstrat în acest context: Dumnezeu este adevărul și diavolul este tatăl minciunii (Ioan 1:14; 14:6; 1 Ioan 1:5-7). Cei care resping adevărul prin răspândirea acuzațiilor false și a calomniilor se arată a fi copii ai diavolului; copiii lui Dumnezeu, *"spun adevărul aproapelui său"* (Ioan 8:38, 44; 1 Ioan 3:4-15; Efeseni 4:25-27).

Cuvântul "diavol" este tradus din cuvântul grecesc „diabolos” (acuzator fals, calomniator), de la “diabollo” (a arunca peste, pentru a trimite peste, a calomnia, a acuza, a defăima). Calomnia înseamnă a strecura un sâmbure de îndoială pentru a distruge credibilitatea unei persoane, prin acuzații false. Scopurile diavolului sunt întotdeauna deservite de acuzații false și calomnii.

Scopul acuzației false și a calomniei este de a defăima, de a distruge reputația, credibilitatea și influența pentru lucrarea Evangheliei. Cei care nu prețuiesc valoarea unui *"nume bun"*, cu ușurință și nepăsare, denaturează reputația bună a unei persoane, folosindu-se de bârfe răutacioase și minciuni (Proverbe 22:1). Diavolul nu are un *"nume bun"* și din acest motiv el găsește plăcere în a ne ispiti pe noi să uzăm de acuzații false și calomnii cu scopul de a strica reputația oamenilor evlavioși. Noi trebuie să luăm seamă de modul în care diavolul folosește aceste instrumente pentru a distruge credința și eficiența adevărului.

1) Diavolul a adus acuzații false și a calomniat numele lui Dumnezeu încă din Eden.

Diavolul a mințit-o pe Eva că *"nu veți muri"*, și astfel el a contestat integritatea lui Dumnezeu printr-o judecată calomnioasă împotriva caracterului lui Dumnezeu: *"Căci Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul"* (Geneza 3: 4-5).

2) Diavolul și copiii lui, au mințit în mod repetat despre Isus Hristos, când El a fost pe pământ. Diavolul a mințit cu scopul de a-L *"prinde"* în ceva ce El ar putea spune. Cărturarii și fariseii erau nerăbdători să aducă acuzații false la adresa Fiului lui Dumnezeu (Luca 11:53-54). Deși aceștia nu au putut condamna pe Isus de păcat, au găsit în cele din urmă doi martori mincinoși care au adus acuzații false la adresa Lui, pentru a duce la îndeplinire complotul lor criminal (Matei 26: 59-62).

3) Diavolul și cohortele sale continuă să aducă acuzații false și să calomnieze pe oamenii lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:10). Așa cum credința și integritatea lui Iov au fost bârfitate de Satana înaintea Domnului, tot așa, astăzi, oamenii credincioși ai lui Dumnezeu sunt defăimaiți. Calomnia este un lucru crud, dureros, dar cei neprihăniți vor avea parte de mângâierea Domnului. *"Ferice de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri, căci tot așa au prigunit pe prorocii care au fost înainte de voi."*(Matei 5: 11-12).

Acuzația falsă și calomnia (partea 2)

Expunerea problemei

Trebuie să avem credința și curajul de a ne auto-examina, ca nu cumva să lăsăm păcatele falselor acuzații, calomniile în inimile noastre și să nu permitem exprimarea lor cu limbile noastre (2 Corinteni 13: 5). Dificultatea de a expune aceste păcate ale inimii se datorează următoarelor aspecte:

1. Calomniatorii nu iubesc lumina, ci găsesc plăcere să stea la adăpostul întunericului, sunt caracterizați de amărăciune și mândrie, invidie și răutate, suspicioși și plini de ură, (Efeseni 4: 31; 1 Timotei 6: 4; 2. Timotei 3: 3-4). Fără o examinare onestă a motivelor noastre în lumina Cuvântului lui Dumnezeu nu vom avea dorința și nici capacitatea de a vedea aceste păcate în noi înșine (Ioan 9: 39-41; 3: 19-21).

Dumnezeu condamnă pe cuzatorul fals și cuvintele lui calomnioase. Israel a fost condamnat. *"Să nu răspândești zvonuri neadevărate. Să nu te unești cu cel rău, ca să faci o mărturisire mincinoasă pentru el. Să nu te iei după mulțime ca să faci rău; și la judecată să nu mărturisești trecând de partea celor mulți, ca să abați dreptatea... La judecată, să nu te atingi de dreptul săracului. Ferește-te de o învinuire nedreaptă și să nu omori pe cel nevinovat și pe cel drept; căci nu voi ierta pe cel vinovat."* (Exod 23: 1-2, 6-7). Observați că nu numai zvonurile neadevurate au fost condamnate, dar și promovarea falsității. Domnul Dumnezeu a spus foarte clar: Fără îndoială El nu va justifica astfel de răutăți, acest lucru se datorează faptului că *"un martor fals care vorbește minciuni și cel care seamănă discordie între frați"* este o urâciune pentru Dumnezeul adevărului și al dreptății (Proverbe 6:19; Deuteronom 32: 4). Nu există nici o îndoială că *"oricine răspândește calomnie este un nebun"* (Prov. 10:18). Noul Testament al lui Isus Hristos condamnă în mod egal acuzațiile false și calomnia.

2. Calomniatorii se asociază cu toți cei care se iubesc pe sine, care sunt trădători, obraznici, trufași, și care sunt lipsiți de iubire față de oameni și față de Dumnezeu. Evlavia este doar o față în viața acestor persoane. Prin urmare, ni se poruncește să ne *"depărtăm"* de astfel de oameni (2 Timotei 3:1-5).

Duhul Sfânt ne poruncește să ne lăsăm de minciună și să spunem adevărul unuia altora, *"pentru că suntem mădulare unii altora"* (Efes. 4:25). Dezbinarea dintre cei mai buni prieteni este doar una dintre problemele produse de șoptitorii care răspândesc calomnii (Prov. 16:28). Răspândirea acuzațiilor false și a calomniilor dezbină trupul lui Hristos. Nu este aceasta dorința diavolului? Nu este un motiv bun pentru care *"toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă ... moartea a doua"* (Apocalipsa 21: 8).

3. Acuzația falsă și calomnia sunt produse de o inimă mândră, plină de ură, răutate și invidie. Ele servesc dorințelor diavolului, iar noi ar trebui să fim profund îndurerați de un astfel de tratament aplicat unuia altuia. David a căutat protecția și eliberarea divină de pericolul și prejudiciile a celor care, cu intenție rea, l-au calomniat: *"Scapă-mă, Doamne, de oamenii cei răi! Păzește-mă de oamenii asupritori, care cugetă lucruri rele în inima lor și sunt totdeauna gata să ațâțe războiul! Ei își ascut limba ca un șarpe, au pe buze o otravă de năpârcă... Omul cu limba mincinoasă nu se întărește pe pământ, și pe omul asupritor, nenorocirea îl paște și-l duce la pierzare. Știu că Domnul face dreptate celui asuprit, dreptate, celor lipsiți."* (Psalmul 140:1-3, 11-12). Răul făcut de acuzațiile false și calomnie, dă fiecărei persoane evlavioase motiv pentru a se opri și a-și cerceta atitudinea față de ceilalți în lumina adevărului divin.

Acuzația falsă și calomnia (partea 3)

Unele lucruri de observat

Apostolii au fost familiarizați cu calomnia (1 Cor. 4:12). De exemplu, adevărul Evangheliei proclamat de Pavel nu doar că a găsit împotrivire din partea fraților mincinoși, Pavel însuși a devenit ținta acuzațiilor lor false, (Galateni 2: 4-5). Când adevărul predicat nu a putut fi respins cu succes, atunci acuzațiile calomnioase au început să circule atât împotriva mesagerului cât și împotriva mesajului, (Rom 3: 5-8; 2 Cor 10: 1-2, 7-11; 11:26; Filipeni 1: 15-18). Cu toate acestea, Pavel s-a bucurat că Hristos a fost predicat. Luați în considerare câteva dintre trăsăturile calomniei cu care se confruntă toți cei care caută să trăiască în adevărul Evangheliei:

1. Calomnia nu este preocupată de adevăr. Calomniatorul doar pretinde că prețuiește adevărul, dar în realitate, adevărul nu valorează nimic pentru el. (Adevărul stă în calea acuzațiilor sale false!) La fel ca diavolul, acuzatorul fals, se poate prezenta ca un propovăduitor al adevărului, dar cu toate acestea să-l distorsioneze. De ce? Deoarece o astfel de persoană nu este motivată de dragostea care *"nu caută folosul său"* și *"nu se gândește la rău"*. Inima și cuvintele lui nu sunt modelate de o dragoste care *"nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr"* (1 Corinteni 13: 5-6.). Motivată de răutate și fiind înrădăcinată în mândrie, calomnia își revarsă amărăciunea din inimă, pentru că este mai preocupată de îndreptățirea de sine decât să judece cu o judecată dreaptă. Dacă vrem să ne păzim de aceste păcate, trebuie să fim cu băgare de seamă, să avem îndelungă răbdare și bunătate, să iubim adevărul mai mult decât pe noi înșine (1 Corinteni 13: 4). Calomnia, este biruită atunci când ne abținem să răspundem provocărilor (Prov. 18:13).

2. Calomnia nu este preocupată în a se corecta pe sine când se arată a fi greșită. Calomnia nu este umilă, smerită. Calomniatorul, va împărtăși aceeași osândă cu a diavolului (1 Timotei 3: 6.). Prea mândru să admită eroarea, calomniatorul se aruncă cu capul înainte, mergând din rău în mai rău. Dacă nu ne smerim înaintea lui Dumnezeu și nu ne vom smeri unul înaintea celuilalt, minciunile înșelătoare ale Satanei, ne vor corupe și distruge (Iacov 4: 6-7).

3. Calomnie nu este preocupată în ai trata cu bunătate pe ceilalți. În loc să gândească cele mai bune lucruri despre ceilalți, în răutatea ei, lansează acuzații. Scopul diavolului este să discrediteze și să defăimeze pe cel nevinovat - nu pentru a stabili adevărul, astfel încât cei pierduți să fie salvați, iar cei salvați să poată fi întăriți (1 Timotei 6: 3-5.). Până când nu ne dedicăm învățaturii lui Isus, de a trata pe ceilalți așa cum am dori să fim noi tratați, ne vom deschide inimile înaintea diavolului, oferindu-i un loc unde să stea. Limbile noastre vor arunca flăcări de suspiciune, îndoială și divizare iar trupul lui Hristos va fi devorat (Matei 7:12; Galateni 5: 13-15). Aceasta este dorința diavolului!

4. Calomnia condamnă pe cel nevinovat și își justifică vinovăția. Dacă nu ar fi așa, să ne amintim judecata și răstignirea Domnului nostru Isus Hristos: *"care nu a comis nici un păcat, nici nu a fost înșelăciune în gura Lui; care, atunci când a fost batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; când a suferit, El nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător"*. (1 Petru 2: 22-23).

5. Calomnia prin natura ei este lașă. Este mult mai ușor să calomnieze o persoană prin spate decât față în față. Acuzatorul fals nu vrea să se confrunte cu cel pe care îl acuză; ar însemna să-și expună păcatul. Ca amaleciții din vechime, calomniatorul se ascunde în spatele stâncilor și în umbră, în căutarea oportunității de a lovi pe cel obosit (Deut 25: 17-18). Cei care *"stau tari în credință"* nu vor avea un duh de frică. Potrivit cu *"credința adevărată"* vor fi binecuvântați cu un duh *"de putere, de dragoste și de chibzuință"* (1 Corinteni 16:13; 2 Timotei 1: 5, 7).

6. Calomnia și acuzația falsă nu-și găsesc locul în arsenalul puternic de arme al lui Dumnezeu cu care luptăm împotriva păcatului (2 Corinteni 10: 3-6).

Cunoscând diferența

Adeseori oamenii fac distincții unde Dumnezeu nu face diferențe. De exemplu, oamenii fac distincții juridice între ceea ce este calomnie - "*defăimare orală, în care cineva spune uneia sau mai multor persoane un neadevăr despre un altul, care neadevăr va afecta reputația persoanei defăimate*" și ceea ce este un pamflet - "*a publica articole (inclusiv fotografii), prin difuzare radio, televiziune, promovând un neadevăr despre un altul cu scopul de ai distrage reputația, de a face din el ținta urii, disprețului celorlalți*". Indiferent că ne exprimăm verbal sau în scris, Dumnezeu spune că a minți despre un altul este păcat.

Dumnezeu așteaptă ca poporul Său să "judece drept", și să cunoască diferența între ceea ce este și ceea ce nu este calomnie (Luca. 12:57). De exemplu, trebuie să judecăm :

Eroarea trebuie mustată iar mustarea nu este calomnie (2 Timotei 4: 2-4). Duhul Sfânt a descoperit "tot adevărul", cu scopul de a convinge pe păcătoși de păcatul lor și de ai salva prin puterea adevărului (Ioan16: 8-13). Petru nu a calomniat pe cei prezenți la ziua Cincizecimii, când s-a folosit de adevăr acuzând-i pe iudei de răstignirea Domnului Hristos; dovada păcatului lor a fost pe deplin arătată de acest apostol inspirat prin Duhul Sfânt (Fapte 2:36, 14-35, 40). Noi nu calomniem pe cei păcătoși atunci când folosim Cuvântul lui Dumnezeu pentru mustarea păcatelor lor.

Disciplinarea păcătosului care stă în păcat nu înseamnă calomnie (1 Cor. 5). Identificarea publică a unui creștin care nu se pocăiește (odată ce prezența și persistența în păcat este stabilită în mod clar), are ca scop să disciplineze și să salveze pe cel greșit; nu este nici calomnie nici răzbunare, (vs. 1-5). Unele biserici au fost date în judecată de oameni neevlavioși, deoarece biserica a identificat public păcătosul și păcatul și că au aplicat disciplina corectivă; alte biserici s-au temut să facă acest lucru, ca nu cumva acestea să ajungă în instanța de judecată. Fără îndoială, toată răbdarea și o judecată dreaptă, trebuie să fie folosite în astfel de cazuri, să fie clar înțeles că disciplina scripturală corectivă, nu exprimă răutate față de păcătos ci se arată dragostea divină (cf. Evrei 12: 5-11; 2 Cor. 2: 6-9). Adesea suntem răutăcios catalogați ca fiind "spirituali" atunci când suntem acuzați de comportament calomnios în identificarea unui creștin "căzut într-o greșală" și încercăm să-l ridicăm pe acesta (Galateni 6: 1). Fiii celui rău, vor percepe aceasta ca fiind calomnie, și se vor arăta pe ei înșiși că sunt copii ai lumii, și nu ai lui Dumnezeu (1Ioan 4: 5-6).

Acuzația falsă și calomnia (partea 4)

Cunoscând diferența (continuare)

Identificarea învățătorilor falși și a învățăturii false nu este calomnie. Isus ne-a avertizat despre proorocii mincinoși și a spus că "*Îi veți cunoaște după roadele lor*" (Matei 7: 15-16, 20; 1 Tes 5:21). Prin urmare, ni se poruncește să "*nu ai nici o părtașie cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci mai degrabă să le expuneți*" (Efes. 5:11). Dacă nu putem identifica învățătorii falși și învățăturile lor false, sau că ar fi calomnios s-o facem, de ce Isus a spus "*Îi veți cunoaște după roadele lor?*" Când învățătura cuiva nu corespunde cu "*modelul cuvintelor sănătoase*", învățătura lui este falsă; rodul lui este putred; el este un (profet) învățător fals (2 Timotei 1:13; Matt 7:15, 20-24). Nu este calomnios să spunem asta, este necesar pentru evitarea erorilor și pentru o umblare în adevăr. Când proorocul mincinos Elima s-a împotrivit adevărului în încercarea de a-l împiedica pe Sergius Paulus, să creadă, Pavel l-a mustat fără a ezita: "*Om, plin de toată viclenia și de*

toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaș al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului" (Fapte 13: 6-10). Pavel a comis o calomnie atunci când a muștră public pe acest profet fals? Dacă este așa, atunci și Duhul Sfânt se face vinovat de calomnie, Pavel a fost *"umplut de Duhul"*, atunci când a vorbit astfel (v. 9).

Pavel nu a calomniat pe Petru când i s-a împotrivit în public (Galateni 2: 11-14). Biblia spune: *"Dar când am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor ..."*. Păcatul public solicită o muștrare publică ca toți să fie mântuiți. Pavel nu a fost un calomniator atunci când i-a identificat pe Imeneu și Filet ca oameni care au *"rătăcit în ceea ce privește adevărul"* și care, prin învățătura lor falsă, *"au răsturnat credința unora"* (2 Timotei 2: 16-18). Adevărul a fost clar, învățătura lor falsă a fost dovedită, iar avertizarea a fost dată (2 Tim. 2:15).

Pavel știa că urma să fie acuzat de calomnie (Romani 3: 7-8); el nu a calomniat pe Imeneu și Filet. Ei au dat o învățătură falsă. Pavel a demonstrat eroarea lor, folosind corect Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să urmăm exemplul lui Pavel:

- 1) Să nu denaturăm ceea ce alte persoane spun, fac și învață.
- 2) Să stabilim adevărul atunci când se aduc acuzații împotriva cuiva.
- 3) Să nu împrăștiem zvonuri și bârfe.
- 4) Să răspundem erorii cu adevărul divin.
- 5) Să nu avem obiceiul în a face presupuneri și aluzii; toate acestea deservesc și promovează dorințele diavolului (Ioan. 8:44).

Ucenicii lui Isus trebuie să denunțe acuzațiile false și calomniile oriunde s-ar afla (Luca. 6:40). Creștinii trebuie să se dedice pe ei înșiși dreptății și onestității față de ceilalți. Din dragoste de frați și iubire să respingem acuzațiile false împotriva altora și să refuzăm să participăm la răspândirea minciunilor (Efes. 4:25, 29-32). Amintiți-vă că modul în care ne adresăm altora arată cine este tatăl nostru: *"Eu spun ceea ce am văzut la Tatăl Meu, și voi faceți ceea ce ați auzit de la tatăl vostru ... și vreți să împliniți poftele tatălui vostru"* (Ioan 8: 38, 44).